

KARLOVSKÝ ZPRAVODAJ

PODZIM 2017 | VYDÁVÁ OBECNÍ ÚŘAD VE VELKÝCH KARLOVICÍCH | www.velkekarlovice.cz

Vážení spoluobčané,

letní sezóna v naší obci byla zakončena Mezinárodním dětským folklorním festivalem, který se uskutečnil 10. září v amfiteátru u muzea. Poděkování za zdárný průběh patří všem zúčastněným účinkujícím i pracovníkům, kteří se starali o jeho organizaci.

Letos v září se zahájí rekonstrukce silnice v Jezeném na Soláň, která začne 25.9. 2017. Budou se realizovat opěrné zdi v úseku 500 m, kde bude řízen provoz semaforů.

Volby do POSLANECKÉ SNĚMOVNY Parlamentu České republiky

Ve dnech 20. a 21. října 2017 se uskuteční volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky.

V pátek budou volební místnosti otevřeny od 14.00 do 22.00 hodin, v sobotu pak od 8.00 do 14.00 hodin. V naší obci jsou 2 volební okrsky. Okrsek č. I - budova obecního úřadu, okrsek č. II - budova základní školy.

V budově obecního úřadu č.p. 1 volí občané přihlášení k trvalému pobytu v údolí Podtáté, Tísňavy, Léskové, Miloňov, Miloňovky, střed horní část a panelový dům č. 384, 350, 301, 305, 319.

V budově základní školy č.19 volí občané přihlášení k trvalému pobytu v údolí Jezerné, Pluskovec, Pluskoveček, střed dolní část a sídliště.

Pro občany, kteří se ze zdravotních důvodů nemohou dostavit do volební místnosti, je možno objednat pojízdnou urnu u pracovníků OÚ.

Výpis z usnesení zastupitelstva obce

Zasedání zastupitelstva obce se uskutečnilo dne 14.9.2017. Jednání se zúčastnilo 14 zastupitelů.

ZO schválilo:

- plnění rozpočtu k 31.8.2017
- rozpočtové opatření č. 3/2017 ve výši 2 321 406,- Kč
- smlouvu o převodu práv z Územního rozhodnutí vydané pro Obec Velké Karlovice na stavbu „Biatlonový okruh Velké Karlovice“ na Sportovní klub Biatlonu, z.s.
- poskytnutí investiční dotace ve výši 370 000,- Kč Sportovnímu klubu Biatlonu Velké Karlovice, z.s., na výstavbu „Biatlonového okruhu Velké Karlovice“.
- poskytnutí neinvestiční dotace ve výši 100 000,- Kč Sportovnímu klubu Biatlonu Velké Karlovice, z.s., na činnost oddílu biatlonu

- územní plán Obce Velké Karlovice
- zveřejnění záměru prodeje parcely p.č. 7040/15 o výměře 1481 m²
- geometrické zaměření pozemku p.č. 1837/4
- záměr prodeje kůlen na parcele p.č. 1913 a p.č. 1915
- vypracování znaleckého posudku, který by posoudil tržní cenu objektu „Karlovka“.

ZO souhlasilo:

- s využíváním a záborem pozemků v majetku Obce Velké Karlovice při opravě silnice II/481: Prostřední Bečva - Velké Karlovice

Mezinárodní folklorní festival Soláň

Dětský folklorní festival v amfiteátru u muzea

Z obecní matriky – jubilanti za III. čtvrtletí 2017

80 let:

Marie Jurečková, V. K. 484
František Večeř, V. K. 883
Marie Oravcová, V. K. 75
Josef Martinák, V. K. 675
Marie Křenková, V. K. 111

85 let:

Anna Jurečková, V. K. 698
Břetislav Novák, V. K. 680
Jindřiška Vojvodíková, V. K. 604

91 let:

Vlasta Mladěnková, V. K. 374
Marie Jurečková, V. K. 687
Anna Matochová, V. K. 348

92 let:

Jiřina Křenková, V. K. 157

95 let:

Anna Drozdová, V. K. 313

Všem srdečně blahopřejeme!

Program IC Zvonice

- 7. 10. Autorská výstava - Boris Jirků
- 18. 11. Hudební pořad Drahomíry Míčkové
- 2. 12. Výstava kožených obrazů a kabelek - Blanka Mudrová a Václav Mudra
- 10. 12. Pečení a zdobení perníčků
- 28. 12. Vánoční zpívání s CM Soláň

Program Informačního centra a Karlovského muzea

- 28. 9. Výstava Ladislava Petříka
- 28. 9. Výstava o pytláctví
- 10. 11. Pochod broučků - ve spolupráci s Uníí rodičů
- 22. 10. Koncert skupiny Progres v kinosále U Potockých
- 26. 11. Kateřinský jarmark
- 26. 11. 16. ročník fotosoutěže Valašská krajina, Výstava betlémů
- 10. 12. Dětské divadelní představení O Smolíčkovi
- 26. 12. Tradiční štěpánské koledování Karlovjanek

8. ročník již tradičního Mezinárodního dětského folklorního festivalu je za námi

V amfiteátru u Karlovského muzea jsme se 10. září tradičně rozloučili s létem a společně s osmi soubory jsme se vrátili ke kořenům našich tradic. Připomenuli jsme si různorodost oblastí, pestrost krojů, rozmanitost tanců, písní a všechny nás spojovala láska k folkloru. Doufáme, že nejen my organizátoři, ale i účinkující a diváci si užili příjemné odpoledne. Tato příjemná atmosféra přispěla k tomu, že můžeme zcela upřímně říct, že se již nyní těšíme na 9. září 2018.

Děkujeme všem organizátorům a sponzorům, zvl. Nadaci Synot založené Ivo Valentou, příznivcům, a především zúčastněným souborům a jejich odborným vedoucím.

Jitka Petřeková

Mezinárodní folklorní festival Léto na Soláni

Druhá srpnová sobota patřila na Soláni folkloru. Počasí přispělo k hladkému průběhu letošního ročníku Mezinárodního folklorního festivalu „Léto na Soláni“. Příjemný den s bohatým celodenním programem byl završen hlavním večerním pořadem, ve kterém se vystřídaly všechny soubory se svými tanečníky, zpěváky i cimbálovými muzikami. Lidové písně, tance a obyčeje představily letos téměř tři stovky účinkujících z blízkého regionu i ze Slovenska. Snahou všech bylo prezentovat před širokou veřejností ohromnou sílu, nesmírnou krásu a pestrost domácího folkloru. Celodenní úsilí nejen účinkujících, ale i všech, kteří festival připravují, bylo oceněno potleskem plného amfiteátru u Horského hotelu Čarták.

OMLUVA

Omlouváme se čtenářům zpravodaje, ale především paní učitelce Marii Oravcové za záměnu fotografie jejího dědečka Jana Koňářika v minulém čísle za fotografii Michala Chovanečka, druhého manžela její babičky Anežky Koňářkové-Chovanečkové. Jan Koňářík je na této fotografii →

„Třetí pramen“

Paní Marie Polášková

Motto: „Kdo může jít k prameni, ať nechodí ke džbánu.“ (Leonardo da Vinci)

Žádný historik se ve své práci neobejde bez pramenů. Ty jsou písemné a hmotné (archeologické nálezy). Třetím pramenem jsou pak pamětníci událostí, které historik studuje, jejich vzpomínky na děje, které prožili. Pro mne se takovým „třetím pramenem“ stala paní Marie Polášková z Karolinky, čp. 165, která se dne 27. ledna 2017 dožila devadesáti let. Narodila se na Štrčkově ve Velkých Karlovicích, čp. 104 pasekáři Petru Kalusovi a jeho choti Anastázii (rozené Volkové) jako jejich třetí a poslední dítě. Na nevelkém hospodářství vyrůstala se dvěma staršími bratry Josefem a Petrem. Když bylo Marii dva a půl roku, osiřela (zemřel jí tatínek), a tak se stalo, že ze Štrčkové přesídlila na tzv. Velehrad, kam si ji odvedla její nevlastní babička (paní M. Polášková jí říká stařenka) Rozálie Volková, aby tak ulehčila život mladé vdově po Petru Kalusovi.

Na svou maminku, na jejíž památku stále pěstuje rozmarýn, a na svou nevlastní „stařenku“ zavzpomínala paní Marie Polášková se slzami v očích. Její dětství bylo chudobné, celé léto chodila bosa i v neděli do kostela, botky si obouvala až u sklepa rodiny Kyslingerovy, za železnici blízko kostela, kde si je zase po mši vyzouvala a domů na Velehrad šla bosa. Po celé léto tak mívala bolavá chodidla, která si ráda omývala studenou vodou.

Na hospodářství, kde bylo denně hodně práce, pomáhala, jak mohla. Když dospěla v pohlednou dívku, ráda v létě chodila na zábavy „po stodolách“, kde se scházela blízka i vzdálenější omladina k tanci a zpěvu. Tzv. „stodolní zábavy“ se konaly vždy na mlatu stodoly některého hospodáře. Domlouvaly se týden předem a hrávali na nich stálí muzikanti. Paní Marie Polášková zavzpomínala na Slávka Krabicu - harmonikáře a Jana Sedláka - houslistu.

Na jedné takové zábavě se do velmi pohledné Marie Kalusové zakoukal mladý Josef Polášek z údolí Bzové. 16. července 1949 se se slečnou Marií oženil. Mladý pár si své ANO řekl na Sv. Hostýně. Pět let bydleli manželé Poláškoví ve Bzovém, než si od paní hostinské Majerové, které se říkalo „krásná paní“ (byla velmi hezká), zakoupili kousek pozemku se stodolou, kterou si přestavěli na domek, ve kterém paní Marie Polášková dodnes žije. Spolu s manželem vychovala dvě dcery Marii (1950), Haničku (1952) a syna Josefa (1961). Těší se ze šesti vnoučat a čtyř pravnoučat.

Když jsem ji přijela 15. srpna letošního roku navštívit, zastihla jsem ji, jak zametá chodník před jejich domem u silnice. Upravená, čilá...

Paní Marie Polášková je ženou, která za všechno v životě platila draho, vše, čeho dosáhla, získala jen na vlastní útraty. Neměla mnoho jistot bez bolestných zkušeností. Proto si jí vážím, proto za ní jezdím a s pokorou naslouchám jejím vzpomínkám, neboť, jak řekl Cicero „Nevědět, co se přihodilo dřív, než jsi se narodil, to znamená být stále dítětem“.

Marie Mikulcová

Marie Polášková v roce 1944

XV. Mezinárodní festival outdoorových filmů ve Velkých Karlovicích

Na 54 místech ČR a SR se uskuteční od 6.10.2017 do 9.12.2017 Mezinárodní festival outdoorových filmů. Letos poprvé zavítá i do Velkých Karlovic, a to ve dnech 16.-18.11.2017.

Náplní festivalu je zahrnout do svého programu co nejširší skladbu pořadů o zajímavých lidech, místech a činnostech na téměř celé zeměkouli. Díky reportážím se vám podaří dostat buď do známého prostředí anebo na téměř nedosažitelná místa na světě, budete mít možnost shlédnout extrémní výkony sportovců, zážitky cestovatelů anebo se seznámit se životem lidí, krásnou přírodou či problémy jiných států nebo kontinentů.

Zahájení festivalu v naší obci proběhne ve čtvrtek 16.11.2017 v 17:00 hodin v kinosále u Potockých, potom bude následovat promítání. Každý den se bude promítat několik filmů a reportáží v délce 5 až 50 minut, kdy po každém filmu nastane malá přestávka na vlastní zhodnocení daného snímku či malé občerstvení. Celková délka promítání se pohybuje každý den kolem dvou hodin. Ve čtvrtek to bude 5 reportáží, v pátek 3 a v sobotu 4 reportáže, přičemž v sobotu se oficiálně festival ukončí.

Specialitou pro Velké Karlovice bude v pátek a v sobotu po zhlédnutí filmů beseda a promítání karlovských nadšenců buď o trucktrialovém sportu nebo o horolezectví. Jiří Jurečka, Roman Zeť a Vladimír Křenek se těší na váš zájem, hojnou účast či nečekané dotazy.

S dostatečným předstihem (v polovině října) budou vylepeny informační letáky s podrobnějším programem. Další informace získáte na IC, na webových stránkách naší obce nebo přímo na www.outdoorfilms.cz.

Vladimír Křenek

**XV. MEZINÁRODNÍ OUTDOOROVÝCH
FESTIVAL FILMŮ®**

SKUPINA ČEZ
GENERÁLNÍ PARTNER

50 MÍST V ČR A SR
6. 10. - 9. 12. 2017
WWW.OUTDOORFILMS.CZ

Pečujete doma o své blízké? I vy máte nárok na péči...

Příběh

Seděli proti sobě, hlavy v dlaních. Mlčeli. Manželé Kameničtí se dostali do úzkých. Nevěděli kudy kam. Stav rodičů pana Kamenického, kteří žili s nimi ve společné domácnosti, se velice zhoršil. Dneska je našli oba v koupelně - babička uklouzla a její manžel se snažil ji zvednout. Bezvýsledně. A tak tam čekali, až jejich děti přijdou z práce domů.

„Naštěstí si maminka nic nezlomila, to by byla v jejím věku katastrofa,“ nechala se slyšet paní Kamenická, která připouští, že příště by tolik štěstí mít nemuseli. Manželům bylo jasné, že rodiče doma samotné už nechávat nemohou, a to ani po dobu, co jsou oba v práci. Do domova pro seniory je však umístit nechtěli - byli zvyklí jeden na druhého. „S manželem jsme si řekli, že se budeme všemožně snažit, vrátit jim to, co pro nás v životě udělali,“ vysvětluje paní Kamenická. „A sem patří i to, že je necháme dožít doma.“ Nečekali však, že se jejich stav tak brzy zhorší, přece jen ještě chodili do zaměstnání, a tak se jim nemohli věnovat, jak by chtěli.

Celou situaci nakonec pomohla vyřešit náhoda. „K sousedce vozila pečovatelka z charity obědy. Vždycky jsme prohodily pár slov. No a já jsem se jí jednou, mezi řečí, svěřila s našimi problémy,“ vzpomíná paní Kamenická. „Stačil jeden rozhovor a věci najednou nabraly spád.“ Paní Kamenická se setkala se sociální pracovnící Charity, která jí přiblížila všechny možnosti, jež se jim nabízejí. Mimo jiné se dozvěděla i to, že doba věnovaná péči o blízkého člověka, kterému byl přiznán druhý anebo vyšší stupeň příspěvku na péči (což tchán i tchýně měli), se započítává do důchodového pojištění.

„Když jsem zjistila, že se mi nebude krátit odpracovaná doba pro výpočet starobního důchodu, dlouho jsem se nerozmýšlela,“ popisuje paní Kamenická svou reakci na schůzku se sociální pracovnící. „V zaměstnání jsem dala výpověď a starám se doma o naše rodiče. A když budu něco potřebovat, mohu kdykoliv poprosit o pomoc Charitu a využít třeba některou z jejich služeb. Ani nevíte, jaký je to uklidňující pocit,“ svěřuje se paní Kamenická a po chvíli dodává: „Přála bych vám vidět ty naše, jak spolu sedí na lavičce před domkem: vyhrívají si kosti, komentují cvrkot na vsi, dobírají se navzájem, pak se zase usmívají, prostě jsou tak jako vždycky: jsou doma, ve svém a se svými - šťastní!“

I PEČUJÍCÍ POTŘEBUJÍ PÉČI

Podpora sdílené péče je název projektu Charity Nový Hrozenkov. Samo slovní spojení toho ale o náplni, významu a důležitosti projektu (dovolím si říci, že pro každou rodinu) nic moc neřekne. Proto jsme o vysvětlení požádali VERONIKU MACHÁLKOVOU, koordinátorku celého projektu:

Zeptám se jednoduše, o čem Podpora sdílené péče vlastně je?

To, že Charita Nový Hrozenkov pomáhá pečovat o potřebné v domácnostech prostřednictvím svých služeb asi většina obyvatel Horního Vsacka už ví. Novinkou je realizace projektu Podpora sdílené péče, jehož hlavním úkolem je prohlubování povědomí o možnostech využití sociálních služeb v domácnostech a domácí zdravotní péče, informování o možnostech podpory od státu, zjišťování potřeb domácích pečujících. Víme, že péče o blízkého člověka v domácím prostředí je náročná a chceme pečujícím jejich situaci ulehčit a tím vlastně pomoci celé rodině, aby mohla i nadále zdravě fungovat.

Kdo se může do tohoto projektu zapojit?

Zapojit se mohou všichni, kteří v domácím prostředí pečují o svého blízkého, který z důvodu stáří, nemoci či zdravotního omezení potřebuje pomoc druhých. Vítáme všechny věkové skupiny, osoby, které z důvodu péče zůstaly doma, ale i pracující a lidi v důchodu.

Jak konkrétně bude tato podpora pro pečující vypadat?

Za prvé to budou přednášky, na kterých budou pečující informováni mimo jiné o tom, na co mají ze své pozice nárok, jakých služeb či příspěvků mohou využít. Následovat budou praktické kurzy, ve kterých se budou seznamovat s tím, jak péči o svého blízkého lépe zvládat. Namátkou uvedu názvy některých z nich: Jaké rozlišujeme druhy demence, Paliativní a hospicová péče - péče o umírajícího, Základy správného polohování a manipulace s nepohyblivou osobou, Slovní agrese a jak ji zvládat, Výživa seniorů a řada dalších. K tomu bych ráda ještě podotkla, že na kurzech se pečující setkají s lidmi, kteří jsou v podobné situaci a zjistí, že v tom nejsou sami. Mohou sdílet své zkušenosti, což v takto náročných situacích není ani zdaleka zanedbatelná skutečnost.

Vím, že máte pro pečující, kteří se do vašeho projektu přihlásí, připravenou i jakousi třešinku na dortu...

Ano, je to víkendový odlehčovací pobyt v lázních Luhačovice se vzděláváním pro účastníky předchozích kurzů. Během této doby zajistí péči o blízkého Charita Nový Hrozenkov.

Asi každého v tomto okamžiku napadne, kolik za podobný kurz bude muset zájemce zaplatit?

Vůbec nic. Účast na všech aktivitách je pro pečující zdarma včetně víkendového pobytu v lázních Luhačovice.

RENATA HOLČÁKOVÁ, PR Charita Nový Hrozenkov

KONTAKT

Blíží informace o možnostech sdílené péče, vzdělávacích kurzech, konání informačních přednášek (budou probíhat ve všech obcích Horního Vsacka, včetně Velkých Karlovic) vám podá:

Veronika Machálková - tel.: 604 211 679; email: veronika.machalkova@nhrozenkov.charita.cz

<http://www.nhrozenkov.charita.cz/projekty/podpora-sdilene-pece>

Projekt „Podpora sdílené péče a zvyšování kvality sociálních služeb v regionu působnosti Charity Svaté rodiny Nový Hrozenkov“ č. CZ.03.2.63/0.0/0.0/15_023/0000915 byl podpořen z prostředků Evropské unie.

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

Karlovjané jsou prostě úžasní...

...namítnete mi, že ne všichni. A nejspíš budete mít pravdu. Já se však chci podělit o velice pozitivní zkušenost.

V Charitě Nový Hrozenkov jsme před časem vyhlásili soutěž, ve které se děti snažily najít jméno pro náš sociální autobus, a také ho nakreslit. Akce se zúčastnil pozoruhodný počet 220 dětí z celého Horního Vsacka.

Mezi prvními se svých odměn dočkali kluci a holky ze Základní školy ve Velkých Karlovicích. Pro žáky čtvrté a páté třídy byli připraveni úžasní „pirátští muflíni“, které jako sponzorský dar věnovala cukrářská kouzelnice paní Anna Pavelková. Šestáky jsme pro změnu překvapili malým občerstvením, které pro děti ve své restauraci Pepi zorganizovala její majitelka paní Pavla Boráková. A že se trefila, dokazovala spontánní reakce jednoho z hochů: „Supééér, pizzáááá. Konečně žádné tužky a odznáčky, které hned někde vyhodíme,“ přiznal upřímně.

I já si na závěr dovolím maličko upřímnosti. Přiznám se, že když jsem přemýšlela, jak a kde zajistit odměny pro karlovské účastníky soutěže, byla ve mně malá dušička. Ovlivněna dětskými chutěmi, napadlo mne ohledně odměn oslovit již zmiňované dámy - paní Annu Pavelkovou a paní Pavlu Borákovou. Jejich slova mě odzbrojila. Obě reagovaly naprosto úžasně: „Připravíme, zajistíme, jen řekněte, na kdy. Vždyť jde přece o dobrou věc.“

Ano, o dobrou věc šlo a dovolím si říci, že hrozenkovské Charitě jde vždycky... O to víc vás potěší, víte-li, že si to lidé kolem uvědomují, ba co víc, i oni pomohou. Moc si toho vážíme a děkujeme.

Sociální autobus Charity Nový Hrozenkov dostal jméno HROCH - (zkratka HRozenkovské CHarity). Vítězný návrh zaslalo komunitní centrum Kaštánek z Valašských Klobouk.

Renata Holčáková, PR Charita Nový Hrozenkov, snímek Josef Vrážel

Inzerce:

Obchod ve dvoře - nově otevřený obchůdek ve dvoře u Křenků

V nabídce jsou domácí výrobky (marmelády, sirupy), sýry, čaje, oleje, bylinky a dárkové zboží od regionálních výrobců.

Otevřeno je každý všední den odpoledne a v sobotu dopoledne. Přijďte se podívat.

Rodinný penzion U Pohodáře hledá spolehlivou paní na úklidové a ubytovací služby. Nejedná se o hlavní pracovní poměr. V případě zájmu nás prosím kontaktujte na tel. 777 673 568

Oběti „Velké války“ 1914 - 1918 (druhé pokračování)

V Rakousko - Uhersku se všeobecně věřilo, že Vánoce, svátky pokoje a míru, přinesou oběma zemím vítězný mír. Jenže Vánoce minuly, začal rok 1915 a mír byl daleko. V naší farní kronice je k této situaci napsáno: „Sbírá se pro vojáky teplé zimní prádlo a peřiny do nemocnic. Nasbíralo se hodně, válka probudila lidský soucit. Školáci sbírají po domech staré plátno a z něho dělají cupaninu na obvazy. 14. září rukují 18letí. Školáci sbírají po domech vlněné staré látky a kaučuk pro účely vojenské. Pytle hader všeho druhu se odvázejí na nádraží. Zhotoví se z nich šaty pro naše statečné a vítězné vojsko.“

První světová válka, také „Velká válka“, se stala jednou z nejkrvavějších válek v dějinách lidstva. Do války bylo postupně zataženo 34 z tehdejších 54 států světa. Do armád válčících zemí povolaly generální štáby téměř 70 miliónu mužů ve zbrani, z nichž podle odhadů padlo na 10 miliónů, dvacet miliónů bylo zraněno a 7 miliónů prošlo útrapami zajateckých táborů.

Hlavní tíhu války nesla Evropa, kde se postupně vytvořily čtyři bojové linie: ruská - východní, západní a dvě jižní - balkánská, od 23. května 1915 italská.

Na všech těchto bojištích umírali i muži z Malých a Velkých Karlovic. Na srbské frontě probíhaly těžké boje od rozpoutání války a do 5. prosince 1914 na ní padlo přes 220 000 rakousko-uherských vojáků, mezi nimiž byl i **Štěpán Blažek**, narozený 13. ledna 1892 manželům Štěpánu Blažkovi, mlynáři, a Anně Blažkové, dceři Jiřího Janíčka, hofera na Horní Bečvě, ve Velkých Karlovicích čp. 324, který padl na jižní frontě (srbském bojišti) 22. července 1915. Bylo mu 23 let.

23. května 1915 vstoupila do 1. sv. války na straně Dohody (Ruska, Francie, Velké Británie) Itálie, a tak vznikla jižní italská fronta, na které umírali muži i z obou našich obcí. Patřil k nim i **Jiří Chuděj**, narozený 20. dubna 1874 ve Velkých Karlovicích, čp. 41 jako nemanželský syn Barbory, svobodné dcery Anny Chudějové, svobodné hoferky ve Velkých Karlovicích (hofer - podruh, nemajetný bezzemek) který byl příslušníkem 25. zeměbraneckého pěšího pluku. 31. května 1916 padl (stal se nezvěstným) ve věku 42 let. Osud k němu nebyl příznivě nakloněn.

Jiří Chuděj se 13. srpna 1900 oženil se slečnou Cecilíí Korytářovou z Velkých Karlovic, čp. 10. 16. května 1901 se manželům Chudějovým narodila holčička Anna, která téhož dne zemřela, 9. června 1903 v den narození zemřela i druhá holčička stejného jména Anna a 10. února 1908 porodila Cecilie Chudějová mrtvého chlapečka, 12. února 1908 po těžkém porodu zemřela. 27. října 1908 se Jiří Chuděj oženil s třidvacetiletou Celestýnou Michalčákovou z Nového Hrozenkova. V Novém Hrozenkově působil jako svobodný obuvník, žil v čp. 94.

Padlí na ruské frontě

Jan Bělunek 12.7.1886 - 13.3.1915, 29 let, syn Karla a Veroniky (rozené Křenkové) Bělunkových, Velké Karlovice, čp. 97, voják 3. pěšího pluku - ruské bojiště

Josef Borák - uveden na pomníku 2.3.1878 - 25.5.1914 (prohlášen za mrtvého) 37 let, ženatý s Celestýnou Borákovou, rozenou Koňářkovou, syn Josefa Boráka, chalupníka a jeho ženy Marianny rozené Třetinové, Velké Karlovice čp. 283, voják 3. pěšího pluku - ruské bojiště

Josef Čunek 1.8.1886 - 2.6.1915 29 let, syn Karla, brusiče skla a Františky (rozené Nachtmanové z Protivanova) Čunkových, Velké Karlovice, čp. 152, voják 3. pěšího pluku - ruské bojiště.

Petr Kořistka 30.8.1872 - 16.9.1915, 43 let, syn Jana, chalupníka a Johany (rozené Podešvové z Horní Bečvy) Kořistkových, Velké Karlovice, č. p. 112. V roce 1896 se oženil s Marií Valuškovou. Vojín 15. zeměbraneckého pěšího pluku - ruské bojiště.

Michal Podešva 1874 - 1915, voják 25. domobraneckého střeleckého pluku, který padl 2. listopadu 1915 na jižní - italské frontě.

Michal Podešva

Michal Podešva se narodil 13. května 1874 ve Velkých Karlovicích, čp. 146 Josefu Podešvovi, chalupníkovi ve Velkých Karlovicích a jeho manželce Anně, rodem Jan Ohryzek, podruh v Malých Karlovicích. Oženil se s Marianou, dcerou Jiřího Cabáka, půlpasekáře v Horní Bečvě a jeho manželky Františky, rodem Josef Bernátek, půlpasekář v Horní Bečvě, která se narodila 6. srpna 1882.

Manželé Podešvovi byli římskokatolického vyznání a byli oddáni v Horní Bečvě 6. října 1903. Vychovávali tři děti, syna Jana a dcery Marianu a Františku (nar. 30.9.1907), která se 6.dubna 1926 provdala za Michala Koňářka

Přišla 1.světová válka a Michal Podešva narukoval k 25. domobraneckému střeleckému pluku. 2. listopadu 1915 u obce Marcottini - slovinsky Poljana byl během dělostřelby smrtelně zraněn odraženou střepinou. Téhož dne byl na místě úmrtí pochován.

Když se blížilo 100. výročí začátku 1. světové války, rozhodl se jeho vnuk Jiří Koňářik (ročník 1946), syn dcery Františky manželů Michala a Mariany Podešvových, najít hrob svého dědečka. O své cestě k místu jeho úmrtí mi napsal tato slova:

„Jsem jeden z posledních vnoučat Michala Podešvy, chtěl jsem vědět, kde můj děda skončil - daleko od domova a všech blízkých. Bylo mu 41 let a doma zanechal manželku se dvěma malými dětmi. Hledání jsem začal ve vojenském archívu, odkud jsem obdržel dopis o činnosti 25. domobraneckého pluku, který byl v době úmrtí mého dědy nasazen podél moře mezi městy Gorica - Terst. V dopisu stálo, že můj děd padl a byl pochován u obce Marcottini. O další informace jsem požádal dceru svého kamaráda, která žije v Itálii. Ta mi sdělila, že hrob mého dědečka byl v roce 1975 spolu s jinými hroby exhumován a že ostatky padlých byly uloženy do hrobu č. 2 v Proseku, městečku vzdáleném 8 km od Terstu. Moje cesta do Itálie se uskutečnila v květnu a červnu 2017 letecky, v okolí Terstu jsem cestoval autobusem. Cítil jsem dobrý pocit, když jsem na hrob svého dědy sypal prst velkokarlovické země...“

Vojenský hřbitov Prosecco v Itálii

Paní Mariana se provdala ještě jednou za vdovce Drozda s třemi dětmi. Zemřela v roce 1965, svého prvního manžela přežila o padesát let.

Děkuji manželům Jiřímu a Marii (nar. 1949) Koňářkovým za jejich pomoc, kterou mi poskytli. Manželé Koňářkovi žijí v Novém Městě na Moravě, ale čas od dubna do konce října (dušiček) tráví v Podřatém, čp. 298.

Hřbitovy z 1. světové války v Marcottini a okolí již neexistují, protože v 70. letech minulého století začaly exhumace padlých a přemísťování jejich ostatků na větší hřbitovy. Lidé, kteří exhumaci prováděli, měli velké problémy s identifikací padlých, protože již během 2. sv. války a v období následujících let se velká část identifikačních deštiček se jmény padlých ztratila. V roce 1975 byli všichni pochovaní vojáci ze hřbitova v Marcottini přemístěni na monumentální hřbitov v lokalitě Prosecco (Prosek) do velkého společného hrobu č. 2 na hřbitově „Cimitero austro-ungarico di Prosecco.“

Marie Mikulcová

Holocaust (3. část) - osud rodiny Weissovy

Transporty do Niska nad Sanem

V parku poblíž sídla Krajského úřadu v Ostravě stojí nenápadný pomník, z nějž vystupuje do popředí reliéf sedmiramenného svícnu. Západní část parku byla kdysi městským židovským hřbitovem a pod přikrovem hlíny, trávníku a květin tu dodnes spočívají kosti ostravských Židů. Pomník však připomíná osudy téměř osmi tisíc Židů z města a jeho okolí, jejichž kosti roznese válka po celém světě, i osudy těch, kteří žádné hroby nemají, protože zmizeli v pecích likvidačních táborů. Jen kousek odtud, v někdejší ostravské Jízdárně, se už v říjnu 1939 na příkaz gestapa shromáždili Židé k vůbec prvnímu transportu v historii holocaustu. Vyjel z Moravské Ostravy na východ porobeného Polska a nechvalně tak zapsal město do povědomí světové veřejnosti.

Ostravští Židé měli v Nisku nad Sanem postavit pod dohledem stráží SS koncentrační tábor, k němuž směřovaly další transporty z Ostravy, Vídně a Katovic. Koordinací celé akce byl pověřen Adolf Eichmann (1906 - 1962), který hned osobně zahájil přípravu transportů z Katovic, Vídně i z Ostravy. Za pouhých deset dnů byl první transport připraven k odjezdu. Židé si měli koncentrační tábor sami vybudovat a měli si zaplatit i náklady na své věznění. Židovští inženýři z Ostravy pod dohledem nacistů zhotovili plán tábora, židovské firmy dodaly stavební materiál a potraviny, židovské obce předaly gestapu potřebné finanční prostředky. Před veřejností měla tato akce gestapa vypadat jako dobrovolná iniciativa židovských obcí, jež posílají své členy na „přeškolení“. Ostrahu tábora však zajišťovala strážní jednotka SS a vedoucím prvního transportu z Ostravy byl šéf ostravské služebny gestapa komisař Gerhard Wagner.

Deportace se prozatím týkala jen mužů, ale budoucí vysídlení židovských žen a dětí se předpokládalo. Ve středu 18. října 1939 asi v půl deváté ráno vyjel z Ostravy první transportní vlak ve směru Bohumín, Dziedzice, Osvětim, Krakov, Tarnów, Rzeszów a Przeworsk do cílové stanice Nisko nad Sanem. Bylo v něm 875 Židů. Podle hlášení gestapa činil celkový počet Židů deportovaných do Niska nad Sanem asi pět tisíc osob. V táboře v obci Zarzecze u Niska nad Sanem jich ale zůstalo jen asi pět set, tedy zhruba jedna desetina přivezených vězňů. Stráž SS ponechaly na místě jen stavební odborníky, lékaře a řemeslníky důležité pro táborový provoz, většinou z prvního ostravského transportu. Brzy byly postaveny vězeňské baráky, skladiště, hospodářské budovy i velitelství pro táborové strážce. I když byl tábor obehnán plotem s ostnatým drátem a střežili jej příslušníci SS, nebyly zaznamenány případy likvidace vězňů a ukrutností, jimiž se nacistické koncentrační tábory vyznačovaly.

Jeden z velitelů tábora, který zavedl ostřejší režim a toleroval šikanování vězňů byl na základě stížnosti táborové samosprávy i se svým mužstvem odvolán. Vězni pracovali na výstavbě tábora, při opravách mostů přes San a při úpravě cest, a zajišťovali chod tábora včetně palivového dříví a pitné vody. Měli možnost poštovního styku s domovem a díky dodávkám z Ostravy netrpěli ani nedostatkem potravy, oblečení nebo zdravotní péče. Koncem března 1940 rozhodlo velitelství SS a policie v Krakově o zastavení stavby tábora a o jeho zrušení, zbylí vězni se měli vrátit domů. Podle úřední zprávy se po likvidaci tábora vrátilo 13. dubna 1940 zpátky celkem 516 osob, z toho 301 do Ostravy.

Velmi tragický byl osud pětičlenné rodiny Weissovy: Luízy Weissové (64 let), Elišky Weissové (37 let), Richarda Weiss (35 let), Alice Weissové (31 let) a Jiřího Weiss (6 let).

Luíza Weissová, nar. 9. října 1878, byla do ghetta Terezín deportována transportem AAo-382 dne 8.7.1942 z Olomouce. Dne 25. 8. 1942 byla dále transportem Bc-541 deportována do vyhlazovacího komplexu Malý Trostinec nedaleko Minsku, kde zahynula.

Alice Weissová, nar. 13. října 1912, byla do ghetta Terezín deportována transportem AAo-381 dne 8.7.1942 z Olomouce. Dne 25.8.1942 byla dále transportem Bc-540 deportována do vyhlazovacího komplexu Malý Trostinec nedaleko Minsku, kde zahynula. V Malém Trostinci byli vězni a vězenkyně popravováni zastřelením nad masovými hroby, z nichž pak byli později speciálními komandy exhumováni a spalováni na hromadách, aby jejich masové hroby neposloužily jako důkazy proti jejich vrahům.

Elsa Weissová (Eliška Weissová), nar. 13. prosince 1907, byla do ghetta Terezín deportována transportem Bi-858 dne 22.9.1942 z Moravské Ostravy. Dne 15.12. 1943 byla transportem Dr-2371 deportována do koncentračního a vyhlazovacího tábora Auschwitz-Birkenau. Tam byla umístěna do terezínského rodinného tábora, který vznikl v září 1943, když do Birkenau bylo z Terezína dvěma transporty deportováno 5 000 židovských vězňů, k nimž se pak v prosinci 1943 a v květnu 1944 přidaly další kontingenty z terezínského židovského ghetta. Zahynula.

Jiří Weiss, nar. 23. října 1938, nejmladší člen Weissovy rodiny, byl do ghetta Terezín deportován transportem Bi-859 dne 22.9.1942 z Moravské Ostravy. Dne 15.12. 1943 byl transportem Dr-2376 deportován do koncentračního a vyhlazovacího tábora Auschwitz - Birkenau, kde byl také umístěn do terezínského rodinného tábora. Zahynul.

Richard Weiss, nar. 19. února 1909, byl deportován dvakrát. V říjnu 1939 byl zařazen do transportu, který směřoval do tábora v Nisku nad Sanem, odkud se v dubnu 1940 vrátil domů. Nisko nad Sanem je město ležící v jihovýchodním Polsku na řece San. Status města obdrželo v roce 1933. V druhé polovině října 1939 v rámci „Akce Nisko“ dorazily do Niska z Moravské Ostravy, Katovic a Vídně první deportační transporty evropských Židů, mezi nimiž byli i dva Židé z Velkých Karlovic: již výše uvedený Richard Weiss a také Erich Beck. Podruhé byl Richard Weiss deportován transportem Bi-857 dne 22.9.1942 z Moravské Ostravy do ghetta Terezín, odkud byl dne 15.12.1943 transportem Dr-2387 deportován do koncentračního a vyhlazovacího tábora Auschwitz-Birkenau. Tam byl umístěn do terezínského rodinného tábora. V červnu 1944 prošel selekcí a dostal se do pobočného tábora KT Sachsenhausen ve Schwarzhede, kde 21.12.1944 zahynul.

Erich Beck, nar. 11. února 1905 byl také dvakrát deportován. V říjnu 1939 do tábora Nisko nad Sanem, odkud se v dubnu 1940 vrátil domů, dne 30.9.1942 transportem Bm-466 z Moravské Ostravy do ghetta v Terezíně, kde byl umístěn do terezínského rodinného tábora. V červnu 1944 prošel selekcí a byl následně převezen do pobočného tábora KT Sachsenhausen ve Schwarzhede, kde 18. ledna 1944 zahynul.

Pokračování příště

Marie Mikulcová s přispěním Mgr. Tomáše Fedoroviče z Památníku Terezín

Dopis z Izraele

Velké Karlovice, 30.5. - 1.6. 2017

Moje dlouho plánovaná návštěva Velkých Karlovic, rodného místa mojí maminky Erny z rodiny Zwillinge/Hirsch, se konečně uskutečnila ve dnech 30.5.- 1.6.2017. Ukázalo se, že příjezd ze slovenské strany přes Makovský průsmyk byl šťastnou volbou.

Před námi se pozvolna otevírala malebná krajina. Hebrejščina, jazyk bible, používá též nová slova. A tak bych řekla, že krása krajiny byla "pastorální" a také výhled ze Spa Lanterna hotelu ve Velkých Karlovicích - Léskové, kde jsme se s manželem ubytovali, tomu odpovídal. V člověku, který bydlí 3 km od moře, ve městě a na "kopci" 35 m vysokém, musí zanechat velkokarlovická krajina navždy nesmazatelný dojem.

31. 5. dopoledne jsme se sešli s paní Dr. Marií Mikulcovou, s kterou jsem byla delší dobu v písemném styku. Očekávala nás inteligentní a milá dáma, jejíž hluboké znalosti, nejen všeobecné, ale i umění, historie a současného dění ve Velkých Karlovicích nás pozitivně překvapily. Vážíme si toho, že při svých aktivitách, týkajících se zaplňování bílých míst historie valašského regionu odhaluje též zaniklou historii místních židovských obyvatel. Děkujeme paní Marii Mikulcové, že nám věnovala celý den svého času a provázela nás Velkými Karlovicemi. A toto jsou místa, která jsme společně navštívili:

V centru Velkých Karlovic se nachází pietní místo, památník obětem 2. světové války se jmény těch obyvatel, kteří zahynuli během války. Zde jsou zachována jména rodiny Zwillinge: Berthold, Gizela, Ivan a Alice, jejichž nositelé zmizeli jako dým z komínů německých lágrů.

Rekonstruovaný Panský dům s výraznými architektonickými prvky a originální výzdobou a zařizovacími předměty uvnitř, postavený r. 1842. Nechal si ho postavit továrník Salomon Reich, který spoluvlastnil a provozoval ve Velkých Karlovicích krom jiného i několik skláren. Jeho působení jistě znamenalo zlatý věk pro rozvoj Velkých Karlovic a přeměnu ryze zemědělského charakteru obce na částečně průmyslovou. V domě byla též soukromá synagoga, kam se docházeli modlit všichni Židé z okolí, včetně mých prarodičů. V dnešních dnech jsou zde kanceláře několika firem.

Turistickou atrakcí je jistě skvostný dřevěný barokní kostelík Panny Marie Sněžné, který jsme také navštívili.

Při krátkém přijetí u starosty Velkých Karlovic, pana Miroslava Koňářka, který si našel čas s námi pohovořit, a který mi věnoval knihu o Velkých Karlovicích, což bychom mohli nazvat "oficiální částí" "našeho programu, se zcela vytratila zdánlivá strohost tohoto momentu, také díky jeho přirozené schopnosti empatie, a to nejen profesionální.

A následující návštěva, na kterou jsem se již předem těšila, byla připomínkou mého šťastného dětství. Miroslav Jurečka nás uvítal ve svém domě a společně jsme zavzpomínali na moje rodiče, které znal v souvislosti s výkonem základní vojenské služby v posádce Mladá - Milovice. Tou dobou jsem chodila do

první třídy ZDŠ V Milovicích. Jelikož moji rodiče pana Jurečku uznávali jako slušného a spolehlivého mládence, občas ho požádali, zda by mě večer nemohl pohlídat. Při společném vzpomínání na tyto momenty, se mi vybavilo, že mi na dobrou noc četl pohádky. Jen mi přišlo líto, že jsem o tomto člověku celé ty dlouhé roky nic nevěděla. Z oken pana Jurečky jsem měla hezký výhled na rodný dům mojí maminky číslo 88, který je naproti, a také dům rodiny Hirsch hned v sousedství, s jehož bývalými majiteli jsem pravděpodobně také v příbuzenském vztahu. Škoda jen, že mi nebylo umožněno, podívat se alespoň na dvorek domu č. 88, i když člověk, který dům obývá, věděl předem o mé návštěvě. Každý však uznáváme jiný etický kodex a tak to také беру. Jen je mi z toho poněkud smutno... Ale na straně druhé to bylo pro mě varování a určité znamení, abych nepropadala zbytečnému sentimentu.

Maminka byla bezcitně a bezostyšně okradena o věci, které si její rodiče schovali u jistých sousedů. Ale, bohužel, tenkrát jí v obci nikdo nepomohl. Skutečnost, že se maminka po zbytek života bránila být i jen průjezdu Velkými Karlovicemi, má tedy své hluboké a velmi lidské opodstatnění.

Na židovském hřbitově, kde jsme se zastavili cestou na Soláň, jsem našla jen pár náhrobků se jmény rodiny Hirsch, ze které pocházela moje babička Gisela Zwillinge, rozená Hirsch, kterou jsem však nikdy nepoznala.

Další bod našeho programu byl výlet na oblíbené místo mojí maminky Erny, a to na vrch Soláň. Kousek pod vrcholem stojí stylové informační centrum s galerií, kde mi padl do oka obrázek malíře K. Bubílka, který jsem si na památku na zdejší rozkvetlé louky koupila.

A že je svět opravdu malý, mi připomněla tam nahoře návštěva zahrady malířského domu výtvarnice Marcely Hofmanové - Vajceové. Její dílo jsem obdivovala, když jsem ještě žila v Praze a také vlastním pár porcelánových kousků z její tvorby.

1.6. po ránu jsem se šla ještě rozloučit s okolními lesy a závějemí kopretin na lukách, které jsem ještě nikde v takovém množství neviděla. Mám dojem, že za tak čistou a svěží přírodu by se nemuselo stydět ani Tyrolsko. Žiji totiž částečně i v Rakousku, kde mám rodinu, a tak o krásné "pastorální" přírodě už něco vím...

Čas mého pobytu ve Velkých Karlovicích byl u konce a my jsme odjížděli plni dojmů, o které jsem se s vámi ráda touto cestou podělila.

Israel, 12.8. 2017, Eva Jakubovicová

Letní příprava biatlonových nadějí ve Velkých Karlovicích

Po zimní sezoně a následném zaslouženém jarním odpočinku se mladí sportovci nanovo a s chutí pustili do letní přípravy. Ne všichni tento odpočinek vydrželi bez pohybu, natěšení na prázdniny a s nimi přicházející desetidenní soustředění na Bačkárce na Kasárnách. Toto všestranné soustředění zahrnovalo především zdokonalování dovedností na kolečkových lyžích, ale nezapomnělo se ani na běžecké a bikerské tréninky, stejně jako plavání a silovou přípravu. Důležitou součástí tvořila také regenerace v podobě tradiční finské kádi, sauny a masáží. Deset dní v rodinné atmosféře uteklo jako voda, a tak bylo na čase zúročit hodiny tréninků. V sobotu 22. července jsme se v hojném počtu zúčastnili Kunovického miniatlonu a ukázalo se, že dřina se vyplácí, když téměř každý odjžděl s medailí na krku a úsměvem na tváři (M. Korytář 1. místo, E. Čechová 1. místo, M. Chudějová 2. místo, V. Kašpařík 2. místo, A. Chudějová 3. místo). Nejen během soustředění, ale i v běžné dny se trénovalo na plno a začátek srpna byl

Zleva: Andrea Chudějová, Adéla Holčáková, Jolana Holčáková, Ondřej Stupka, David Štvrtecký, Eva Čechová, Markéta Chudějová, Matouš Gaja a trenér Roman Štvrtecký

S českými reprezentanty Lukášem Bauerem a Katkou Smutnou a novým členem týmu Vladem Gajdičarem. Nahoře: Markéta Chudějová, Eva Čechová, Matouš Gaja, Ondřej Stupka. Dole: Andrea Chudějová, Rozárka Gajová, David Štvrtecký, Jolana a Adéla Holčákové

Doufáme, že nadcházející zima bude minimálně stejně bohatá na sněh jako ta loňská, abychom nejen my mohli využít kvalitních podmínek, které tady ve Velkých Karlovicích máme.

Markéta Chudějová

Mateřská škola Karlovský trojlístek informuje

Letní prázdniny plné sluníčka a zážitků jsou již minulostí. 4. září se otevřely dveře naší školky, která tak po měsíci opět ožila. V tomto školním roce k nám nastoupilo celkem 70 dětí, které se mohly těšit z nově vymalovaných tříd a jejich přilehlých prostor. Některé děti musely zvládnout vůbec první odloučení od rodičů, a proto není divu, že jejich krůčky k nám byly plné nejistoty. U některých se v oku zaleskla i nejedna slzička. Díky profesionálnímu přístupu učitelek ze třídy Berušek a výborné spolupráci rodičů byla nejistota překonána a nově přichozí děti se pomalu začaly začleňovat mezi ostatní a začaly více vnímat slovo kamarád. V mateřské škole je v letošním školním roce 2017/18 zapsáno více dvouletých dětí, než tomu bylo zvykem v předešlých letech. Jejich vzdělávání - zejména v oblasti personální - bude částečně finančně podporováno z Evropských fondů v rámci Operačního programu pro výzkum, vývoj a vzdělávání, do kterého je naše MŠ zapojena pod názvem Kvalitní předškolní vzdělávání ve Velkých Karlovicích.

Pro děti, které v příštím roce nastoupí do základní školy, se předškolní vzdělávání stalo denní povinností. Nastávajících školáků máme 33. Nebylo je tedy možné začlenit pouze do jedné třídy. Vzdělávají se ve třídě Motýlků i Včelíček. V obou třídách jsou třídní vzdělávací programy upraveny a důsledně zaměřeny na kvalitní přípravu nastávajících prvňáčků. V této souvislosti děkujeme jejich rodičům za spolupráci v oblasti omlouvání dětí a dalších náležitostí s tím spojených.

Kolektiv učitelek i provozních zaměstnanců MŠ zůstal beze změny. Třídu nejmladších dětí (Berušek) vyučují p. učitelky Iva Podešvová, Elisabeta Šibalová, třídu Včelíček Mgr. Jana Maňáková, Jana Židová a třídu Motýlků Jarmila Dukátová, Mgr. Svatava Koňářková, ředitelka MŠ. Na dalších pozicích jsou paní Anna Kantorová - školnice, Irena Mužíková - kuchařka, paní Blažena Pochybová - pomocná kuchařka s úklidem, Jarmila Plánková - vedoucí stravování a účetní.

Během letošního školního roku na nás opět čeká mnoho zajímavých akcí a zážitků, o kterých vás budeme průběžně informovat. Za celý kolektiv mateřské školy Vám přeji klidný a krásně zbarvený podzim.

Mgr. Jana Maňáková

Zpráva z klubu FC Velké Karlovice + Karolinka - mládež

Fotbalová sezóna je už v plném proudu, máme za sebou jarní zápasy 2017, mladší žáci i starší žáci pro tuto sezónu opět hrají ve sdruženém družstvu FC VKK s Novým Hrozenkovem. Tímto se rozšířil hráčský kádér a spolu s hráči z Nového Hrozenkova vytvořili velmi dobré týmy.

Mladší i starší žáci mají za sebou velice úspěšnou sezónu, hrají Krajskou soutěž, v níž se měří například s Bystřicí pod Hostýnem, Luhačovicemi, Hulínem, Nedašovem atd. Mladší žáky trénoval Jiří Gajdoš s Miroslavem Kovářem a starší žáky Jaroslav Heger s Vladimírem Koňáříkem. V jarní sezóně trénovali v Karolince, pro novou sezónu 2017/2018 již trénují na hřišti ve Velkých Karlovicích. V hráčském kádru mladších a starších žáků máme velice šikovné fotbalisty, a proto mladší žáci obsadili v tabulce KS v sezóně 2016/2017 druhé místo a starší žáci čtvrté místo.

Na ukončení sezóny přijal předseda FC VKK pan Valián pozvání spřáteleného klubu ze Slovenska z Bytčice u Žiliny na žákovský turnaj na „Memoriál Ing. Ladislava Kuffu“. Společně jsme zorganizovali účast na tomto turnaji. Tento turnaj jsme vyhráli, nechali jsme za sebou týmy Bánové, Bytčice, Lúčky, Tepličky nad Váhom a Podhoria. Turnaj byl za krásného počasí velice vydařený, proto příští rok musíme jet tento putovní pohár obhájit. Na bytčickém turnaji byli oceněni mimo jiné také hráči našeho klubu, a to Ondřej Gajdoš za nejlepšího útočníka a Adam Krabica za nejužitečnějšího hráče. Takto pěkně zakončili působení v žákovských kategoriích a teď už je uvidíme v týmu dorostenců.

Andrea Křenková

Šipkové družstvo ŠÍPY Velké Karlovice

Tým byl založen v roce 2015 Markem a Romanem Matyščáky, kteří se stali kapitánem a vedoucím mužstva. Přihlásili se do sezóny 2015/2016 a nastoupili v D-lize Vsetínsko, soutěž se hraje podzim - jaro. Mezi spoluzakládajícími členy v první sezóně byli hráči Němec František (Kladruby), Eližér Štefan (Vsetín), Gášek Radim a Mikulec Pepa (V. Karlovice). Cíl byl jasný - postup do vyšší C-ligy a to se podařilo dosažením 2. místa. V baráži družstvo porazilo Bororo Halenkov. Rovněž v tomto roce hráli Ligový pohár, kde Šípy obsadily rovněž 2. místo.

Druhá sezóna 2016/2017 byla ještě úspěšnější. Po doplnění kádru Tomášem Koňáříkem a Michalem Tomkem, kteří hráli několik sezón extraligovou soutěž v Karolince, Šípy V.K. vyhrávají C-ligu Vsetínska s jedinou porážkou a stávají se mistry této ligy. Rovněž v tomto roce hrají i Ligový pohár a s přehledem vítězů i zde. Mají proto možnost zúčastnit se Finále Ligového poháru v Králíkách u Nového Bydžova, Hradecký kraj, na konci měsíce dubna. Zde bylo 32 družstev z celé ČR a Šípy končí celkově na krásném 9. místě.

V červnu 2017 se do Králíků vrací znovu, aby zde odehráli Mistrovství ČR v kategorii C, kde se účastní 42 družstev z celé ČR. Po výborných vítězstvích v skupině (Karlovy Vary, Poděbrady, Broumov) Šípy V.K. postupují do play off, kde postupně vyřazují všechny soupeře a postupují do finále, které vyhrávají nad Fekobe Pilníkov 5:3 a stávají se tímto MISTRY ČR v kategorii C a dosahují zatím největšího úspěchu v krátké, ale dosud úspěšné historii klubu. Sezónu 2017/2018 zahajují v B - lize Vsetínsko v září tohoto roku. Hrací místo klubu je restaurace U Kokrhela, kde jsou všichni fanoušci šipek vždy vítáni.

Velké poděkování patří všem sponzorům, kteří náš klub podporují, obzvláště Obci Velké Karlovice, která mimo finanční dar zajistila dopravu na MČR.

Za ŠÍPY Velké Karlovice Michal Tomek

